

SEFİLLER

VICTOR HUGO

DÜNYA KLASİKLERİ - 40

SEFİLLER

VICTOR HUGO

Yayına Hazırlayan:
Şengül Gülbahçe

Garip Bir Yolcu

1815 yılı Eylül'ünde Bay Miryel'in piskoposluk yaptığı kasabaya üstü başı perişan, orta boylu, güçlü kuvvetli yabancı bir adam geldi. Yabancı olduğu için herkesin dikkatini çekiyordu.

Yabancı doğru bir otele gitti. Yatacak yer ve yiyecek istedi. Dış görünüşünü beğenmeyen otelci onu baştan aşağı süzerek:

– Senin bir kürek mahkumu olduğunu biliyorum. Bu otelde sana verecek yerim yok, dedi.

Yabancı anlamsız gözlerle otelden çıktı.

Nereye gideceğini bilemiyordu. Karnı açtı ve yorgundu.

Ayrıca bu adamın kendisini nasıl tanıdığını da anlayamadı. Kendi ününün hiç de farkında değildi. Defalarca cezaevinden kaçmaya çalışmıştı. Bu yüzden, gazeteler, onu bir canavar gibi göstermişlerdi.

Bir taşın üstüne yattı. Sokaklarda pek kimse kalmamıştı. Yoldan geçen yaşlı bir kadın onu taşın üstünde görünce:

- Evladım hiç taş üstünde yatılır mı, diye sordu.
- Yatılır! Tahta üstünde yatan taşta da yatar, dedi.
- Yabancısın herhalde oğlum, paran mı yok? Karnın aç mı?
- Aç...
- Bak, dedi iyi yürekli kadın. Sana gösterdiğim evi görüyor musun? Orada iyi biri oturur. Oraya git, sana yardım eder! Şimdiye kadar hiç kimse o kapıdan geri çevrilmedi, dedi.

Bay Miryel

Kadının gösterdiği ev Bay Miryel'in eviydi. Yemek yemeye hazırlanıyorlardı.

O sırada kapı çalındı. Bay Miryel hiç kıpırdamadan:
– Buyurun, diye seslendi.

Kapı açıldı, Jan Valjan yorgun ve kararlı bir şekilde kapının önünde duruyordu.

– Ben kürek mahkumu Jan Valjan'ım, dedi. On dokuz yıllık cezam dört gün önce bitti. Hapiste biriktirdiğim az bir param var ama kimse bana yemek ve yatacak yer vermek istemiyor. Bir kadın evinizi gösterdi. Açım...

Bay Miryel yumuşak bir sesle:

– Sofraya bir tabak daha koyun, dedi kâhya kadına.
– Siz benim dediklerimi iyice anladınız mı? Herkesin kaçtığı Jan Valjan'ım ben!

Bay Miryel:

– Konuk yatağını hazırlayınız, dedi.

Jan Valjan şaşırmişti. Sevinçten gözleri parlamıştı. Konuşmaya başladı:

– Burası otel midir? Merak etmeyin parasını öderim...

– Ben bir papazım...

– Ne iyi bir papaz... Demek benden para da almayacaksınız.

Jan Valjan durmadan konuşuyor, sevincini paylaşmak istiyordu:

– Kim olduğumu bildiğiniz halde beni konuk ettiğiniz için teşekkür ederim...

– Kim olduğunuzu söylemeniz gerekmezdi. Siz benim için bir kardешsiniz. Günahınızı, çektiğiniz acılarla fazlasıyla ödediniz... Şimdi ısınmaya bakın. Şöyle ocağın yanına geçin...

Bay Miryel, Jan Valjan için gümüş tabak koydurmuş, gümüş şamdanları yaktırmıştı. Ayrıca ona iyi bir yatak da hazırlatmıştı.

Jan Valjan yemekten sonra kendisi için hazırlanan yatağa yattı, hemen uyudu. Çok yorgundu. Yıllardır tahta üstünde yatmaya alışmış olduğundan birkaç saat sonra uyandı. Uyumaya çabaladıysa da uyuyamadı.

Etrafa kulak kabarttı, çıt yoktu. Belli ki evde herkes uyuyordu. Jan Valjan kalktı, mutfığa geçti. Bir köşede gözüne bir dolap ilişti, açtı. Bir sepetin içinde gümüş takımlar vardı. Sepeti aldı, odadan çıktı.

Pencereden sessizce bahçeye indi. Sepeti bahçede bıraktı, gümüşleri torbasına koydu. Bahçe duvarından atladı, gitti.

Sabah olunca gümüş takımların çalındığı ve adamın kaçtığı anlaşılıyordu. Kâhya kadın söylenip duruyordu ki kapı çalındı. Gelenler Jan Valjan ve üç jandarmaydı. Jandarmalardan biri Bay Miryel'e "Monsenyör" deyince, Jan Valjan onun basit bir papaz değil, piskopos olduğunu anladı. Bay Miryel, Jan Valjan'a yaklaşarak bir şey olmamış gibi:

– Ooo bayım, ben de sizi düşünüyordum. Geri dönmenize çok sevindim, dedi. Gümüş şamdanları da almanızı istemişim, unutmuşsunuz... Değerleri çok değerlidir ama, yine de küçük bir iş kurmanıza yararlar!...

Jan Valjan kaskatı kesilmişti. Jandarmalardan biri:

– Efendim biz onları çaldığını sanmıştık, dedi. Gece yarısı koşa koşa gidiyordu.

– Dostum benim hediyeye ettiğimi söylemedi mi size? Belki de siz inanmamışsınızdır. Alın oğlum şamdanlarınızı...

Şamdanları Jan Valjan'a uzattı:

– Bunların parasıyla dürüst bir iş yapacağınıza dair bana söz vermenizi istiyorum...

Jan Valjan hiç cevap vermemişti ama evden ayrıldıktan sonra hep bu olayı düşünmüştü. Kafası karmakarışık.

Fantin

1817 yılında Paris'te Fantin adında genç ve güzel bir kadın kızıyla birlikte yaşıyordu. Eşi onu terk etmişti. Kendisine ve kızına bakabilmesi için çalışması gerekiyordu.

Fantin Paris'ten ayrıldı. Kızını yanına alarak doğduğu şehre doğru yola çıktı. Kızını çok seviyordu. Babasının yaptığı gibi onu terk edemezdi.

Paris yakınlarındaki Montfermey kasabasından geçerken bir hana uğradı.

Hanın kapısı önünde bir kadın oturuyordu. Kadınlı tanıştıktan sonra kızını onlara bırakıp bırakamayacağını sordu ve ekledi:

- Bunun karşılığında size her ay altı frank gönderirim.

O anda içeriden kaba saba bir adam:

- Yedi franktan aşağı olmaz, diye seslendi. Altı aylığı da hemen isterim... Onbeş frank da başka masraflar için...

- Elli yedi frank eder... Buyurun... Ben biraz para biriktirince Kozet'imi görmeye gelirim.

Fantin'in kızını bıraktığı Tenardiyeler kötü insanlardı. Hile ile para kazanmaya çalışan iki acımasız insandı! Kozet'e çok kötü bakıyorlardı. Her fırsatta onu dövmekten beter ediyorlardı.

Fantin sık sık mektup yazıyor, kızını soruyordu. Onlar da hep iyi diye cevap veriyorlardı. Ayrıca sık sık fazladan para istiyorlardı.

Fantin ise bütün bunlardan habersiz, çalışıyordu. Çocuğuna iyi bakıldığını sanıyordu.

Fantin doğduğu kasabaya gelince Madlen Baba'nın fabrikasında çalışmaya başlamıştı.

Madlen Baba

Madlen Baba 1815 yılında bu kasabaya gelmişti. Madlen Baba kasabaya ilk geldiği gün büyük bir yangın olmuş, kimsenin girmeye cesaret edemediği eve girerek iki küçük çocuğu kurtarmıştı. Onun için kimse onun kimliğini sormadı. O da kendini Madlen olarak tanıttı. Herkese yardım ettiği ve yaşı elliye yakın olduğu için kasabalılar ona Madlen Baba diyorlardı.

O sırada siyah camların yapılışı çok pahalıya mal oluyordu. Madlen Baba, yeni bir siyah cam yapma metodu bularak kısa zamanda zengin oldu.

Fantin'in çalıştığı fabrika Madlen Baba'nın kurduğu fabrikaydı. Madlen Baba fabrikasında, dürüst çalışmak şartıyla herkese iş veriyordu.

Madlen Baba, yoksullara yaptığı yardımlardan başka, bir ilkokul, bir hastane, bir kimsesizler yurdu yaptırdı.

Madlen Baba o kadar dürüst ve çalışkandı ki kral onu kasabaya belediye başkanı yaptı. Çok para kazandığı halde yaşayışı sadeydi.